

Протокол

№

гр. София, 04.10.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5407** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподател: „Явор – България“ ООД, редовно призован, представлява се от адв. И. Т., с пълномощно от днес.

ОТВЕТНИКЪТ директор на дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, редовно призован, се представлява от юрк. И. И., с пълномощно от днес.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

ЮРК. И. – Възразявам да бъде даден ход на делото, тъй като считам, че жалбата е недопустима. Отказът за налагане на една от предвидените в чл.404, ал.1 от КТ принудителни административни мерки не може да бъде квалифициран като отказ за издаване на административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК. Доколкото отказът за издаването на предписание по чл.404, ал.1, т.10 от КТ не съставлява отказ за издаване на административен акт, то същият не попада сред изчерпателно изброените в чл.128, ал.1 и ал.2 от АПК актове, които са подсъдни на административните съдилища, в това число и на Върховния административен съд (ВАС), по аргумент на чл.132, ал.2 от АПК.

Налагането на принудителна административна мярка (ПАМ) е акт по прилагане на държавна административна принуда във връзка с охраняване на определен вид обществени отношения, за които законодателят е дал правомощия на съответния административен орган. Основанията за прилагането ѝ, органите, които да я прилагат и правните субекти, спрямо които се прилага, са нормативно установени. Съдът не е сред посочените в закона органи, които разполагат с компетентност да налагат принудителни административни мерки. Следователно, той не разполага с правомощия да дава задължителни указания на компетентния административен орган да предприеме действия по налагането на принудителна административна мярка, в каквато насока е искането жалбоподателя.

С оглед на изложеното считам, че липсва предмет на оспорване, след като не може да бъде дефиниран като индивидуален административен акт отказът по чл.21, ал.1 от АПК, както и при липсата на изрична законова разпоредба, която да определя обжалваемост на отказа за издаване на предписания по чл.404, ал.1, т.10 от КТ по съдебен ред.

Напротив, в чл. 405 от КТ е регламентирана възможност за обжалване по реда на АПК единствено на наложени принудителни административни мерки по чл.404, ал.1 от КТ, но не и на откази за тяхното прилагане.

За пълнота на изложението следва да отбележа, че отказът за издаване на предписание по чл.404, ал.1, т.10 от КТ дори да притежава белези на административен акт, жалбата ще е недопустима поради липса на правен интерес. Това е така, тъй като отказът не засяга пряко и непосредствено личните права и законни интереси на търговското дружество, нито създава задължения за него. Напротив, същият е благоприятен акт, тъй като отрича съществуването на допуснато от търговското дружество нарушение от трудовото законодателство и възпрепятства ангажирането на неговата административнонаказателна отговорност за това нарушение. Правният интерес се обосновава, ако оспореният акт има пряк, правопроменящ, правопрекратяващ или правопогасяващ ефект по отношение на лични права и законни интереси на правния субект. Ето защо считам, че не следва да се дава ход на делото.

За сведение, представям едно определение на ВАС, с което се отхвърля частна жалба срещу друго определение, с което жалбата е оставена без разглеждане.

АДВ. Т. – Считам, че е изпуснат 3 дневния срок, законоустановен в чл. 62, ал.3 от КТ, в който трябва да бъде декларирано. Съгласно чл. 62, ал.4 след този срок по ал.3, уведомление за сключен договор се изпраща само след влязло в сила задължително предписание от контролните органи на „Инспекция по труда“. Уведомленията се изпращат от работодателя, не се изпращат от работника. В случая в интерес на работодателя е да констатира и отстрани един негов пропуск, който същият е направил, в резултат на което има евентуални последици от налагането на административнонаказателна санкция за неизпълнение на задълженията по чл. 62, ал.3 КТ. Това е така и е обжалвано от него, защото административните актове могат да се оспорват пред съда за тяхната законосъобразност, а именно съгласно чл.145, ал.2, т.1 от АПК, индивидуалните актове, включително и отказът да се издават такива, могат да бъдат оспорвани пред административния съд. Считам, че именно отказът да се издаде такова уведомление, спира по нататъшното деклариране на този трудов договор, а това наистина е пропуск от дружеството. Жалбата е допустима и моля да дадете ход на делото.

СЪДЪТ като обсъди доводите на страните, намира следното:

Несъмнено, налагането на ПАМ е акт по прилагане на държавна административна принуда и съдът не е сред посочените в закона органи, които разполагат с компетентност да налагат такива мерки, както е посочено в мотивите на днес представеното за сведение определение № 7685/19.06.2017 г. по адм. д. № 5803/2017 г. на ВАС, Шесто отделение. Заедно с това, именно характеристиките на ПАМ я определят като индивидуален административен акт, съгласно чл.21, ал.1 от АПК. Както изрично е посочено в същата разпоредба, отказът да бъде издаден такъв акт е също индивидуален административен акт. Ето защо, настоящият състав не споделя

виждането, че в случая не е налице акт подлежащ на оспорване и съответно, жалбата против него е недопустима на основание чл.159, т.1 от АПК. В този смисъл, не споделя и извода за недопустимост, формиран с горепосоченото определение. Наред с това, същото като еднократно не може да се приеме, че изразява безпротиворечиво виждане в съдебната практика.

Преценени в съвкупност, доводите на ответника в случая според настоящия състав обективират становище за оперативна самостоятелност и свобода на преценка на административния орган дали да приложи мярката или не. Наличието на такава оперативна самостоятелност обаче е въпрос по съществуването на спора, а не по неговата допустимост.

Предвид изложеното и като намери, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА жалбата, с приложени писмени доказателства.

ДОКЛАДВА административната преписка, постъпила с писмо вх. № 20069/29.05.2023 година по описа на съда.

АДВ. Т. – Поддържам жалбата.

Представям доказателства, за които съм задължен, а именно заплащането държавна такса. Не знам дали е приложено по преписката, затова представям и решението на едноличния собственик на капитала, който дава съгласие да бъде сключен такъв трудов договор между управителя на дружеството, като управител и като физическо лице.

Представям и решението на Общото събрание преди сключване на договора, с препис и за ответника. Нямам нови доказателства и нямам други доказателствени искания.

ЮРК. И. – Оспорвам жалбата. Няма да соча нови доказателства и няма да правя нови доказателствени искания.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА писмените доказателства, представени с жалбата.

ПРИЕМА писмените доказателства, приложени в административната преписка.

ПРИЕМА днес представените от жалбоподателя писмени доказателства.

Като счете делото за изяснено от фактическа страна, съдът

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО.

АДВ. Т. – Не е оспорено по никакъв начин от административния орган, а именно по законосъобразните начини за оспорване, че е недействителен този договор. Той се оспорва пред други съдилища, на други инстанции. Към момента няма влязъл в сила акт, който да каже, че трудовият договор е недействителен. Сключеният трудов договор е между управителя като управител на дружеството и същото лице като физическо лице - служител на дружеството. Няма законова пречка, която да спира

това нещо. Няма законови основания, които да ограничават сключването на такъв трудов договор. Особено когато се извършват действия и функции, които са различни от действията по управление на дружеството.

Посочили сме и представили доказателства, представени са и пред административния орган длъжностни характеристики, трудов договор, с какво се занимава физическото лице в това дружество. Той и към момента се занимава, но само че без трудов договор, което не е в управленската дейност на управителя. Считам, че неоснователно е отказано издаването на задължително предписание, което е обективизирано в Кодекса на труда, в чл.62, ал.4 КТ, защото самият закон не дава тук възможност да каже по преценка на административния орган, а просто изпуснат ли е срокът. Това уведомление за сключен трудов договор задължително се декларира само, след като е влязло в сила задължително предписание. Тоест тук няма как да се обективира волята на административния орган, на „Инспекция по труда“, дали желае или не желае да издава подобно предписание. Това е задължително предписание, което тя трябва да издаде. В случая напълно основателно е искането на жалбоподателя да бъде задължен административния орган да издаде подобно предписание.

Няма да претендирам адвокатско възнаграждение. Не претендирам разноски.

ЮРК. И. – Моля да отхвърлите жалбата като неоснователна и недопустима по аргументи, подробно изложени първо, в решение за отказ за издаване на предписание по чл.62, ал.4 от КТ. На следващо място, в решение на основание чл.97, ал.1 от АПК, издадено от по-горестоящия административен орган. Продължавам да считам, че този въпрос не е от компетентността на съда и съдът по никакъв начин не може да задължи дирекция „Инспекция по труда“ да издаде това предписание. Още повече, че при отказа е спазена процедурата, при която са установени съответните факти. Ето защо, моля да отхвърлите жалбата и да постановите решение и да присъдите юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10.14 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: